

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

08 iulie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Cobzac Elena,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Tampei Tatiana în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 iulie 2019 și sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 13 februarie 2019, în cauza penală în privința lui,

*Patosca Ivan xx, născut la xxxx, domiciliat
în or. xxx, str. xx.*

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 06.07.2017 – 13.02.2019

instanța de apel: 23.05.2019 – 01.07.2019

instanța de recurs: 11.03.2020 – 08.07.2020

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 13 februarie 2019, Patosca Ivan a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin.(2) lit. c) și d) Cod Penal și stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 (șase) luni cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

A fost încasat din contul lui Patosca Ivan în folosul Elvirei Zrilina dauna materială în mărime de 14 726 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Patosca Ivan la data de 10.10.16, în jurul orei 08:30 prin acces liber a intrat în odaia nr. 28, situată în nr. 68 A din șos. Hîncești, mun. Chișinău, în interiorul domiciliului cet. Zrilina Elvira, cu care era în relații ostile, de unde conștientizând ilegalitatea acțiunilor și dorind survenirea lor a sustras un telefon mobil de model „MI” în valoare de 2 376 lei în interiorul căruia era cartela SIM xxx, după care tot el, în aceeași zi, în perioada de timp de la ora 09:30 ora 11:00 , urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, repetat a prin deteriorarea lacătului de la odaia nr. 28, situată în blocul nr. 68 A din șos. Hîncești, mun. Chișinău, în interiorul domiciliului

cet. Zrilina Elvira, de unde conștientizând ilegalitatea acțiunilor și dorind survenirea urmărilor a sustras bunurile cet. Zrilina Elvira și bani în sumă de 2800 lei, o șubă de nurcă în valoare de 5000 lei, un palton în valoare de 1750 lei, o scurtă de iarnă în valoare de 2000 lei, o pereche de cizme în valoare de 800 lei și buletinul de identitate pe numele lui Zrilina Elvira, fiind sustrate bunuri materiale în sumă totală de 14 726 lei, în rezultatul cărui fapt părții vătămate Zrilina Elvira, i-a fost cauzat un prejudiciu material în proporții considerabile în sumă de 14726 lei.

3. Sentința primei instanțe, a fost atacată cu apel de către avocatul Ponici Ivan în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care să fie dispusă achitarea inculpatului Patosca Ivan pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 iulie 2019, a fost respins apelul Ponici Ivan, în numele inculpatului Patosca Ivan, și menținută sentința fără modificări.

4.1 Astfel, instanța de apel a menționat că, la pronunțarea sentinței, prima instanță, corect, a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a concluzionat că inculpatul a săvârșit anume infracțiunea imputată. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Codul de procedură penală.

Instanța de apel a constatat cu certitudine că inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Codul penal și anume: furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane prin pătrundere în încăpere și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Necătând la faptul că inculpatul Caraman Vitalie vina nu a recunoscut-o, instanța de apel a conchis că prima instanță motivat și întemeiat a concluzionat referitor la vinovăția lui în comiterea infracțiunii imputate. Prima instanță s-a bazat pe următoarele probe, care sunt pertinente, concludente, utile și veridice și coroborează între ele: declarațiile părții vătămate Zrilina Elvira, declarațiile martorului Răzmeriță Valentina, declarațiile martorului Gonța Irina.

Vinovăția inculpatului este probată integral prin declarațiile martorilor. Anume inculpatul a fost văzut de două ori în aceeași zi pe coridorul căminului. De asemenea, inculpatul a recunoscut că a luat telefonul mobil, crezând că discută cu mama părții vătămate, și a promis că va restitui bunurile. Circumstanțele respective indică cu certitudine la

vinovăția inculpatului și sânt suficiente pentru emiterea unei sentințe de condamnare.

Instanța de apel a considerat imposibil de a atinge scopul restabilirii echității sociale fără executarea reală a pedepsei stabilite.

5. Decizia instanței de apel, a fost atacată cu recurs ordinar de către Tampei Tatiana în numele inculpatului Patosca Ivan prin care a solicitat casarea deciziei și pronunțarea undei decizii de achitare a lui Patosca Ivan, din motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat.

5.1 În motivare avocatul Tampei Tatiana în numele inculpatului Patosca Ivan a indicat că:

- instanțele judecătorești au pus la baza condamnării lui Patosca Ivan probe care direct nu reflectă acțiunile lui Patosca Ivan. Nici un martor nu a arătat direct la inculpat că l-ar fi văzut furând din apartamentul părții vătămate, s-au l-ar fi vizând cu lucrurile părții vătămate;

- martorul Gonța Irina a declarat că l-a văzut pe inculpat la ușa părții vătămate că repara lacătul și că acesta nu a avut nici o reacție, nu a încercat să fugă;

- consideră că instanțele i-au numit o pedeapsă cu executare reală în penitenciar, în situația în care sistemul de penitenciare din Republica Moldova nu respectă drepturile deținuților și îi deține în condiții inumane de detenție, astfel condamnații care își ispășesc pedeapsa cu închisoare nu ajung să fie reeducați și corijați, dar efectul scontat este tocmai unul invers.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Raportând aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal atestă că, avocatul Tampei Tatiana în numele inculpatului Patosca Ivan declarând recursul ordinar, nu a invocat nici unul din temeiurile obligatorii recursului ordinar stipulate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, deși solicită pe de o parte achitarea inculpatului iar pe de altă parte critică decizia

instanței în partea stabilirii pedepsei privative de libertate în privința inculpatului, cerințe ce cad sub incidența pct. 8) și 10) al art. 427 alin.(1) Cod de procedură penală, care stipulează că, deciziile instanței de apel pot fi supuse recursului, pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când, *nu au fost întrunite elementele infracțiunii, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Colegiul penal constată că motivele invocate în recurs nu și-au găsit confirmarea în urma cercetării materialelor cauzei, dat fiind faptul că, instanța de apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și prin decizia adoptată corect a menținut sentința privind condamnarea inculpatei în baza art. 186 alin.(2) lit. c), d) Cod penal.

Colegiul penal menționează, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, just a concluzionat că prima instanță, analizând probele administrate corect a stabilit și a reținut în sarcina lui Patosca Ivan încadrarea juridică corespunzătoare prevăzută la art. 186 alin.(2) lit. c), d) Cod penal.

Motivul, precum că *„fapta nu a fost comisă de inculpat”*, constituie o interpretare subiectivă a recurentului, or prima instanță și de apel corect au constatat vinovăția inculpatului Patosca Ivan în săvârșirea infracțiunii imputate, argumente pe care instanța de recurs le acceptă și pentru a evita repetări inutile le însușește.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de instanțele inferioare. În cazul în care acestea și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe.

Totodată, Colegiul penal relevă că, din conținutul recursului rezultă că recurentul invocă dezacordul cu aprecierea probelor și a vinovăției inculpatei stabilită în comiterea infracțiunii incriminate.

Instanța de apel în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală a examinat complet și obiectiv probele administrate la dosar, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenții, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale cât și în cadrul ședințelor de judecată, fapt ce face, ca concluzia despre vinovăția lui Patosca Ivan în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin.(2) lit. c), d) Cod penal, să fie justă și întemeiată.

De menționat că, motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Colegiul penal apreciază ca nefondată critica inculpatului sub aspectul pct. 8), în sensul că infracțiunea nu a fost săvârșită de inculpat, or eroarea gravă de fapt trebuie înțeleasă în sensul atribuit de legislator în art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală și anume stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor. Eroarea gravă de fapt trebuie să rezulte din situația dosarului, privită ca o stare de fapt.

De remarcat că, acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Însă în hotărârile ambelor instanțe au fost apreciate și verificate minuțios probele în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, li s-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenții, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept.

Distinct de aceste considerente, Colegiul mai atestă că recurentul critică decizia instanței de apel și sub aspectul individualizării greșite a pedepsei aplicate, temei de recurs prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel atunci când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Referitor la motivele invocate de recurent în acest sens, Colegiul penal consideră că, temeiurile semnalat de recurent nu este incident în prezenta cauză, iar instanțele ierarhic inferioare și-au motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75, 76, 78 Cod penal.

Colegiul penal menționează că, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

De asemenea, se reține că la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvârșite care se măsoară după cuantumul pedepsei prevăzute de textul învinător, urmând ca celelalte două criterii alăturate și distincte - persoana infractorului și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală să fie luate în considerație după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvârșite.

La stabilirea categoriei și mărimii pedepsei instanțele au ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite, de motivul acestora, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, antecedentele penale, precum și atingerea scopului pedepsei penale privind restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

În general, criticile formulate de recurent asupra deciziei prin care se invocă aceleași motive ca și în apel, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel și ultima le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 5., soluție, pe care instanța de recurs și-o însușește pe deplin, și a cărei reluare nu se mai impune, având în vedere și faptul că verificând hotărârea judecătorească în raport și cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, nu se identifică existența altor motive care, analizate din oficiu să ducă la casare, constatându-se astfel, că recursul declarat este inadmisibil.

În viziunea instanței de recurs concluziile expuse pe larg de către instanța de apel în decizia sa, sunt juste, iar criticile recurentelor nu constituie temeiuri de a răsturna situația în prezenta cauză, ce ar necesita intervenția instanței ierarhic superioare, în sensul casării hotărârii judecătorești adoptate de instanța de apel.

Reținând prevederile sus menționate, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat și potrivit legii decide inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Tampei Tatiana în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 iulie 2019, în cauza penală în privința lui *Patosca Ivan xxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 31 iulie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Cobzac Elena